

Dodatek.

Rozhodnutí nejvyššího soudu jeho kárného soudu odvolacího v kárných věcech soudců, advokátů a notářů.

Čís. 126 dis.

Trest podle § 7 (1) zák. čís. 31/1929 jest mírnější, než trest podle § 12 kár. stat. adv. a lze ho použít i při kárných činech z doby před 1. dubnem 1929, kde by pokuta v mezích dříve platné sazby nebyla přiměřeným trestem (obdob. čl. IX. uv. zák. k tr. zák.).

(Rozh. ze dne 17. března 1931, Ds I 2/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl po ústním neveřejném jednání odvolání obviněného co do viny z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 25. listopadu 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání i poškození cti a vážnosti stavu a odsouzen k zastavení výkonu advokacie na dobu tří měsíců, vyhověl však odvolání co do trestu a napadený nález změnil tak, že se obviněný odsuzuje k peněžitě pokutě 8.000 Kč, a to odvolání co do trestu z těchto

důvodů:

Kárná rada má za polehčující jen zchovalost. Odvolatel nevyvrací ani přitěžující okolnosti, jež kárná rada vzala za základ výměry trestu. Ale nejvyšší soud, přihlížející k tomu, že odvolatel podle dodatečně předložených dokladů Karlu K-ovi aspoň v roce 1928 účet dal a s ním se dohodl, že také Jindřichu J-ovi spisy dodatečně vydal a podal řádné zprávy, že dodatečně vykázal zaplacení pohledávky firmy L., a uvažuje dále, že odvolatel nebyl po celou dobu své praxe vůbec ještě kárně trestán, pokládá trest uložený kárnou radou za nepřiměřený tíži zavinění odvolatele a vyměřil mu trest pokuty 8.000 Kč. Při tom Nejvyšší soud uvážil, že trest podle sazby prvního odstavce § 7 zákona z 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. není v podstatě přísnější než dřívější tresty podle § 12 kárného statutu advokátského, ana sazba novým zákonem zavedená umožňuje v těch případech, kde by dosavadní sazba peněžitě pokuty nebyla

přiměřená zavinění obviněného; použití přece trestu peněžité pokuty místo nejbliže vyššího trestu zastavení advokacie, což jest zajisté postupem mírnějším. Proto ustanovení § 7 odst. 1 cit. zák. lze považovati za mírnější a lze ho použiti i při kárných činech z doby před 1. dubnem 1929, kde by pokuta v mezích dříve platné sazby nebyla přiměřeným trestem, podle obdoby čl. IX. uvoz. zák. k trestnímu zákonu.

Čís. 127 dis.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu se dopouští advokát, který neomluveně a neomluvitelně odpírá vyšetřovací výkony, jimiž byl jako člen kárné rady pověřen (§ 31 odst. 1 kár. stat.).

(Rozh. ze dne 17. března 1931, Ds I 9/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zastupce advokátní komory v Praze z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 27. ledna 1930, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění pro kárné přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález v ten rozum, že jest obviněný vinen oněmi kárnými přečiny, jichž se dopustil tím, že, převzav jako člen kárné rady k vyšetření a k podání zprávy jemu přidělených osm kárných případů, po dobu tří až šesti let nepředsevzal v nich bez náležitého ospravedlnění žádné vyšetřovací úkony, ani zprávu nepodal.

Důvody:

Kárná rada zprostila obviněného z kárného přečinu porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jichž se podle odkazovacího usnesení dopustil tím, že, převzav jako člen kárné rady k vyšetření a k podání zprávy jemu přidělených osm kárných případů, po dobu tří až šesti let nepředsevzal v nich bez náležitého ospravedlnění žádné vyšetřovací úkony, ani zprávu nepodal, — s odůvodněním, že neshledává v jednání (v opomenutí) obviněného skutkovou podstatu ani přečinu porušení povinností povolání, ano prý jest plnění úkolu vyšetřujícího komisaře, jímž byl obviněný pověřen advokátní komorou, sice vnitřní úřední povinností, avšak nespadá pod pojem povinností povolání podle § 2 kár. stat., a nelze prý tudíž neplnění této vnitřní úřední povinnosti podrobiti stíhání podle kárného statutu —, ani přečinu poškození cti a vážnosti stavu, ana úřední činnost kárné rady a jednotlivých jejích členů jest vnitřní věcí advokátského stavu, která se vymyká veřejnosti, takže nepravdelnosti ve vykonávání této činnosti nemohou býti na újmu vážnosti stavu. Právem proti tomu uplatňuje odvolání návladního komory, že se zprošťující kárný nález zakládá na nesprávném výkladu zákona. Z ustanovení §§ 9—21 adv. ř., jež stanoví po většině advokátovy povin-